

ПРО ІЛЛІНСЬКО-ЧЕРНІГІВСЬКУ ІКОНУ БОЖОЇ МАТЕРІ

THE ICON OF THE MOTHER OF GOD OF THE ST. ELIAS MONASTERY IN CHERNIHIV

Fr. Ihor Kutash - o. Ігор Куташ
kutash@unicorne.org

«Плакаше тогда Пресвятая Діва...»

Не раз на церковному Календарі згадуються крім святих Угодників Божих ще й Святі Ікони, а зокрема Ікони Божої Матері. У Православній Церкві Ікони зокрема глибоко вшановуються, бо ж наша Церква перейшла тяжкий час гоніння на шанувальників Ікон в періоді т. зв. Іконоборства (725-842 рр.). Шанування Ікон утвердилося в Православній Церкві на підставі віронавчання про Втілення Сина Божого, Другої Особи Пресвятої Тройці.

Коли ми віримо, що дійсно Бог втілювався в особі Господа Ісуса Христа, то цим самим кажемо, що цим Боговтіленням освятилася матерія цього світу. Від того часу можна її вживати для творення, під натхненням Святого Духа та придержуючись правил Іконопису Святі Ікони для навчання про віру, для побожного роздумування та для почитання – тому що пошана, яка їм віддається переходить до тих, яким ми поклоняємось, і її приймає Творець усього, Господь Бог, який освячує Своїх вибранців, які віддані Йому всім єством Своім.

На 29-го квітня на григоріянському календарі (це 16-го квітня на юліянському) згадується Іллінсько-Чернігівська Ікона Божої Матері. Ікона бере свою назву від

“The Mother of God wept then...”

Often the Church Calendar besides the names of the Saints lists also Holy Icons, especially those of the Mother of God. The Orthodox Church has a special reverence for Icons for our Church experienced a most trying time of persecution of iconodules (those who venerated Icons) in the age of iconoclasm which lasted from 725 to 842. The veneration of Icons was confirmed in the Orthodox Church based on its teaching on the Incarnation of the Son of God, the Second Person of the Most Holy Trinity.

Since we believe that God the Son was indeed incarnate in the Person of Jesus Christ, we thereby also proclaim that this Incarnation sanctifies the material of this world. From the time of His Incarnation matter may be used to create, by the inspiration of the Holy Spirit and following the canons of Iconography, Holy Icons for teaching about the faith, for pious contemplation and for veneration, since the honour given to them passes on to those whom we so honour and is accepted by the Creator and Redeemer, the Lord God who sanctifies His people who dedicate themselves to Him with all their being.

On April 29 on the Gregorian Calendar (which is April 16 on the Julian) the Icon of the

Монастиря, якого заснував Преп. Антоній, основник чернецтва в Україні, який викопав печеру-келію в Болдині-горі в р. 1069-му, а над нею Князь Святослав Ярославич побудував дерев'яну Церкву Св. Пророку Іллі і навколо неї постав Монастир. Його зруйнували татари 1237-го р. а 1649-го р. монастир відновлено коштом чернігівського полковника Стефана Пободайла, героя Хмельниччини.

Монастир став центром церковного мистецтва а провідним іконописцем його був волиняк Григорій Костянтинович Лубенський, у чернецтві Геннадій. 1654 року він написав одного з найвидатніших творів українського іконопису XVII століття - Ікону Божої Матері для цього монастиря. У 1662-му році сталося чудо – Ікона почала плакати.

Ось що про це пише козацький літописець Самійло Величко (переклад з оригіналу – іюк): «Плакала тоді Пресвята Діва, жалуючи православних християн українців (в оригіналі 'Малороссиянов')..., бо ж через незгоду, роздвоєння і міжособиці одні вже смертоносним оружжям докінчилися, других з батьківщини бідних в полон вивезли, треті ще мали вивезеними бути, а четвертим положено на батьківщині голови положити, під проводом... властолюбивих і до міжусобиць приготовляючись вождів своїх". (Матеріал взятий звідси: <http://www.heritage.com.ua/kraeznavstvo/index.php?id=523>)

Дуже на місці в цей час, коли в Україні з великим трудом проявляється відновлення демократичних та християнських традицій народу України, який прагне досягнути єдність у різноманітності, пригадати цю Святу Ікону і заступництво за нього Божої Матері. Пам'ятаймо й про те, що сльози Її – не знак розпачу та безнадійності, а щирої та ефективної Молитви поєднаної з перемогою Її Сина, що смертю смерть подолав і тим, що в гробах життя дарував!

Mother of God of the St. Elias Monastery in Chernihiv is so remembered. This Monastery was founded by the Venerable Anthony, founder of monasticism in Ukraine, who came to Chernihiv in 1069 and dug a cave on Mount Boldynia. The Kniaz (King) Sviatoslav Yaroslavych built over it a wooden Church in honour of the Prophet Elias and a monastery sprang up around the Church. The Monastery was destroyed by the Tatars in 1237 but in 1649 it was built up again under the sponsorship of General Stefan Pobodaylo, a hero of the Khmelnytsky era.

The Monastery became a centre for Church art and the leading Iconographer was a native of Volyn', Hryhoriy Kostyantynovych Lubensky, whose monastic name was Hennadiy. In 1654 he wrote one of the foremost works of Ukrainian Iconography of the 17th century – an Icon of the Mother of God for the Monastery. In 1662 a miracle occurred – the Icon began to weep.

Here is what the Kozak historiographer, Samiylo Velychko writes about this: "The Mother of God wept then, in compassion for the Orthodox Christians of Ukraine...for because of discord, disunity and inter-personal conflicts some had already died from death-dealing weapons, other poor folks were taken into captivity far from their homeland, others were still to be so taken, while others were to lose their lives in their homeland under the leadership of... their power-hungry leaders who were continuing their preparations for such conflicts". (Material in Ukrainian: <http://www.heritage.com.ua/kraeznavstvo/index.php?id=523> – translation by igk).

It is most appropriate at this time when the democratic and Christian traditions of unity in diversity are being renewed in Ukraine with much difficulty, to honour this Holy Icon and the intercessions of the Mother of God. Let us also recall that Her tears are not a sign of despair and hopelessness but rather of Her sincere and effective Prayer in union with the triumph of her Son Who trampled down death by death and gives life to those in the tombs.

